ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 13ης Ιουλίου 1995 *

Στην υπόθεση C-474/93,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Arrondissementsrechtbank te Zwolle (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Hengst Import BV

και

Anna Maria Campese,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 27, περίπτωση 2, της προαναφερθείσας συμβάσεως (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, περί προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή) και D. A. O. Edward, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Hengst Import BV, εκπροσωπουμένη από τον H. F. Hoogeveen, δικηγόρο στο Zwolle,

— η Campese, εκπροσωπουμένη από τον A. A. Renken, δικηγόρο στο Zwolle,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπουμένη από τον καθηγητή U. Leanza, προϊστάμενο της Υπηρεσίας Διπλωματικών Διαφορών του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον O. Fiumara, avvocato dello Stato,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από P. van Nuffel, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Μαΐου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1993, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 20 Δεκεμβρίου 1993, το Arrondissementsrechtbank te Zwolle (στο εξής: Arrondissementsrechtbank) υπέβαλε, δυνάμει του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968,

για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, περί προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24, στο εξής: Σύμβαση), ένα προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 27, περίπτωση 2, της εν λόγω συμβάσεως.

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Campese, κατοίκου Ιταλίας, και της εταιρίας Hengst BV (στο εξής: Hengst), με έδρα τις Κάτω Χώρες, σχετικά με τιμολόγια που δεν εξοφλήθηκαν ολοσχερώς, τα οποία αφορούσαν παραδόσεις υποδημάτων κατά τα έτη 1987 και 1988.

3 Χρησιμοποιώντας την «procedimento d'ingiunzione», ταχυτάτη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής προς είσπραξη απαιτήσεων, η Campese ζήτησε, στις 28 Μαρτίου 1989, από τον πρόεδρο του Tribunale di Trani να εκδώσει «decreto ingiuntivo» (διαταγή πληρωμής), υποχρεώνουσα τη Hengst να της καταβάλει το ποσό των 11 214 875 ιταλικών λιρών, πλέον νομίμων τόκων και εξόδων.

4 Η procedimento d'ingiunzione είναι μια ταχυτάτη διαδικασία, η οποία παρέχει τη δυνατότητα στον δανειστή να λάβει, κατόπιν καταθέσεως σχετικής αιτήσεως μη κοινοποιουμένης αρχήθεν στον αντίδικο, εκτελεστό τίτλο κατά του οφειλέτη.

5 Προσκομίζοντας τα δικαιολογητικά του έγγραφα, ο δανειστής ζητεί από το δικαστήριο να εκδώσει κατά του οφειλέτη του διαταγή πληρωμής του αξιουμένου ποσού ή να παραδώσει τα εμπορεύματα εντός προθεσμίας η οποία είναι, καταρχήν, εικοσαήμερη (άρθρο 641 του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας, στο εξής: ΚΠΔ). Δυνάμει του άρθρου 643, δεύτερο εδάφιο, του ΚΠΔ, αντίγραφο της διαταγής και της σχετικής αιτήσεως επιδίδονται στον καθού. Το τρίτο εδάφιο της διατάξεως αυτής ορίζει ότι αυτή η διττή επίδοση αποτελεί το χρονικό σημείο ενάρξεως της σχετικής ένδικης διαδικασίας. Κατόπιν της επιδόσεως αυτής, ο καθού μπορεί να ασκήσει ανακοπή μέχρις ότου παρέλθει η σύμφωνα με το άρθρο 641 του ΚΠΔ ταχθείσα σ' αυτόν προθεσμία για να συμμορφωθεί οικειοθελώς.

6 Καταρχήν, η διαταγή πληρωμής δεν είναι αυτή καθαυτή εκτελεστή, καθόσον προς τούτο απαιτείται άδεια του δικαστηρίου, η οποία χορηγείται μετά την εκπνοή της προθεσμίας ασκήσεως ανακοπής, κατόπιν αιτήσεως του δανειστή. Εντούτοις, αιτήσει του δανειστή, η διαταγή πληρωμής μπορεί να εκτελεστεί προσωρινώς όταν η απαίτηση βασίζεται σε συναλλαγματική, σε τραπεζική επιταγή, απλή ή εγγυημένη, σε βεβαίωση περί ληξιπρόθεσμης απαιτήσεως εκ χρηματιστηριακών συναλλαγών, ή σε έγγραφο συμβολαιογράφου ή άλλης εξουσιοδοτημένης δημόσιας αρχής (άρθρο 642, παράγραφος 1, του ΚΠΔ). Το δικαστήριο μπορεί επίσης να επιτρέψει την προσωρινή εκτέλεση αν, σε περίπτωση καθυστερήσεως, υπάρχει κίνδυνος επελεύσεως σοβαρής ζημίας (άρθρο 642, παράγραφος 2, του ΚΠΔ).

7 Αν ο οφειλέτης ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής εντός της ταχθείσας προθεσμίας, ακολουθείται η κατ' αντιμωλίαν διαδικασία του κοινού δικαίου (άρθρο 645 του ΚΠΔ). Στην αντίθετη περίπτωση, το δικαστήριο κηρύσσει τη διαταγή πληρωμής εκτελεστή κατόπιν αιτήσεως του δανειστή. Οφείλει όμως να διατάξει προηγουμένως νέα επίδοση όταν πιθανολογείται ότι ο οφειλέτης δεν έλαβε γνώση της διαταγής πληρωμής (άρθρο 647 του ΚΠΔ).

8 Στην προκειμένη υπόθεση της κύριας δίκης, ο πρόεδρος του Tribunale di Trani εξέδωσε διαταγή πληρωμής την 1η Απριλίου 1989. Στις 23 Μαΐου 1989, η διαταγή αυτή επιδόθηκε, μαζί με το δικόγραφο της σχετικής αιτήσεως, στη Hengst στις Κάτω Χώρες μέσω της εισαγγελίας του Arrondissementsrechtbank te Zwolle, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Χάγης της 15ης Νοεμβρίου 1965, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στο εξωτερικό των δικαστικών και μη δικαστικών εγγράφων επί αστικών ή εμπορικών υποθέσεων.

9 Στις 31 Ιουλίου 1989, ο πρόεδρος του Tribunale di Trani, αφού διαπίστωσε ότι το decreto ingiuntivo είχε επιδοθεί νομοτύπως στην καθής και ότι η εικαοσαήμερη προθεσμία είχε παρέλθει χωρίς η Hengst να ασκήσει ανακοπή, κήρυξε την εν λόγω διαταγή πληρωμής εκτελεστή. Η απόφαση αυτή συνίσταται στην από 27 Σεπτεμβρίου 1989 καταχώριση δηλώσεως του γραμματέα του Tribunale di Trani επί του decreto ingiuntivo.

10 Με διάταξη της 20ής Νοεμβρίου 1990 ο πρόεδρος του Arrondissementsrechtbank te Zwolle επέτρεψε την εκτέλεση του decreto ingiuntivo, σύμφωνα με το άρθρο 31 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, που προβλέπει ότι «Απόφαση που εκδό-

θηκε και είναι εκτελεστή σε συμβαλλόμενο κράτος εκτελείται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, αφού περιβληθεί εκεί τον εκτελεστήριο τύπο, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.» Στις 6 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους, η Campese επέδωσε τη διάταξη αυτή στη Hengst.

11 Η εταιρία αυτή άσκησε ανακοπή ενώπιον του Arrondissementsrechtbank te Zwolle, επικαλούμενη το άρθρο 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως, κατά το οποίο δικαστική απόφαση δεν αναγνωρίζεται αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο νομοτύπως και εμπροθέσμως ώστε να μπορεί να αμυνθεί. Κατά τη Hengst, το επιδιδόμενο αντίγραφο της διαταγής πληρωμής μαζί με το δικόγραφο της σχετικής αιτήσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής. Επομένως, η διαταγή πληρωμής που εξέδωσε το Tribunale di Trani δεν μπορεί να αναγνωριστεί και να εκτελεστεί βάσει της Συμβάσεως.

12 Αμφιβάλλοντας για την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στη Σύμβαση, το Arrondissementsrechtbank υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει ένα "decreto ingiuntivo", κατά την έννοια του τετάρτου βιβλίου του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας (άρθρα 633 έως 656), να θεωρηθεί, είτε μόνο του είτε από κοινού με το δικόγραφο της αιτήσεως περί εκδόσεως διαταγής πληρωμής ως "εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο" κατά την έννοια του άρθρου 27, initio και περίπτωση 2, του άρθρου 46, initio και περίπτωση 2, ή του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 20 της Συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις;»

13 Καταρχάς, πρέπει να παρατηρηθεί, αφενός, ότι μόνο το άρθρο 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως χρήζει ερμηνείας, καθόσον τα άρθρα 20 και 46, παράγραφος 2, της Συμβάσεως, τα οποία αφορά επίσης το προδικαστικό ερώτημα, δεν έχουν σχέση με τη διαφορά της κύριας δίκης. Πράγματι, το άρθρο 20 απευθύνεται στα δικαστήρια του κράτους προελεύσεως και όχι σ' εκείνα του κράτους στο οποίο ανακύπτει η διαφορά. Όσον αφορά δε το άρθρο 46, δεν φαίνεται ότι η διαφορά της κύριας δίκης άπτεται του ζητήματος αν η Campese προσκόμισε, όπως επιτάσσει η διάταξη αυτή για τις ερήμην εκδιδόμενες αποφάσεις κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αναγνωρίσεως και περιαφής του εκτελεστηρίου

τύπου, έγγραφο αποδεικνύον ότι το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης επιδόθηκε νομοτύπως στο πλαίσιο της αρχικής διαδικασίας.

14 Πρέπει να σημειωθεί, αφετέρου, ότι η εν λόγω απόφαση αποτελεί όντως απόφαση δυναμένη να αναγνωριστεί και να εκτελεστεί δυνάμει του τίτλου ΙΙΙ της Συμβάσεως, δεδομένου ότι μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο κατ' αντιμωλίαν εξετάσεως στο κράτος προελεύσεως πριν ζητηθεί η αναγνώριση και η εκτέλεσή της στις Κάτω Χώρες (βλ. την απόφαση της 21ης Μαΐου 1980, 125/79, Denilauler, Συλλογή τόμος 1980/ΙΙ, σ. 149, σκέψη 13).

15 Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 645 του ΚΠΔ, η Hengst μπορούσε να προβάλει αντιρρήσεις ενώπιον του Tribunale di Trani εντός εικοσαημέρου από της επιδόσεως του decreto ingiuntivo, πράγμα το οποίο θα συνεπαγόταν την εκδίκαση της διαφοράς κατά την τακτική διαδικασία.

16 Προκειμένου να ερμηνευθεί η κατά το άρθρο 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως έννοια του εισαγωγικού εγγράφου της δίκης ή άλλου ισοδυνάμου εγγράφου, πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι από το σύνολο των διατάξεων της Συμβάσεως, τόσο εκείνων του τίτλου ΙΙ, περί διεθνούς δικαιοδοσίας, όσο και αυτών του τίτλου ΙΙΙ, περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως, προκύπτει ότι, στο πλαίσιο των σκοπών τους οποίους επιδιώκει η Σύμβαση, επιζητείται οι διαδικασίες που οδηγούν σε έκδοση δικαστικών αποφάσεων να χωρούν χωρίς να θίγεται το δικαίωμα της άμυνας (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Denilauler, σκέψη 13).

17 Η επιταγή αυτή είναι κεφαλαιώδους σημασίας σε περίπτωση ερημοδικίας του εναγομένου. Σκοπός του άρθρου 27, περίπτωση 2, είναι ακριβώς να εξασφαλίζεται ότι η ερήμην εκδιδόμενη απόφαση δεν θα μπορεί να αναγνωριστεί και να εκτελεστεί βάσει της Συμβάσεως παρά μόνον αν ο εναγόμενος είχε τη δυνατότητα να αμυνθεί ενώπιον του δικαστηρίου της αρχικής δίκης (αποφάσεις της 16ης Ιουνίου 1981, 166/80, Klomps, Συλλογή 1981, σ. 1593, σκέψη 9, και της 12ης Νοεμβρίου 1992, C-123/91, Minalmet, Συλλογή 1992, σ. I-5661, σκέψη 18). Προς τούτο, η διάταξη αυτή επιτάσσει τη νομότυπη και εμπρόθεσμη επίδοση στον εναγόμενο του εισαγωγικού εγγράφου της δίκης ή άλλου ισοδυνάμου εγγράφου.

18 Στη συνέχεια, όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση Minalmet, σκέψεις 19 και 20, για να μπορεί να αμυνθεί ο εναγόμενος, η επίδοση ή η κοινοποίηση του εισαγωγικού εγγράφου της δίκης ή άλλου ισοδυνάμου εγγράφου, κατά την έννοια του άρθρου 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως, πρέπει να γίνεται πριν από την έκδοση εκτελεστής αποφάσεως στο κράτος προελεύσεως.

19 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο όρος «εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως, περιλαμβάνει το ή τα έγγραφα των οποίων η επίδοση ή η κοινοποίηση στον εναγόμενο, που έγινε νομοτύπως και εμπροθέσμως, του παρέχει τη δυνατότητα να προβάλει τα δικαιώματά του πριν από την έκδοση εκτελεστής αποφάσεως στο κράτος προελεύσεως.

20 Δεδομένου ότι, με την από κοινού επίδοσή τους, αφενός, αρχίζει να τρέχει η προθεσμία εντός της οποίας ο καθού μπορεί να ασκήσει ανακοπή και, αφετέρου, ο αιτών δεν μπορεί να επιτύχει την έκδοση εκτελεστής αποφάσεως προ της λήξεως της προθεσμίας αυτής, το decreto ingiuntivo και το σχετικό δικόγραφο του αιτούντος αποτελούν εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως.

21 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, εν προκειμένω, εισαγωγικό έγγραφο της δίκης αποτελεί η συνένωση της διαταγής πληρωμής με το δικόγραφο της αιτήσεως. Πράγματι, το decreto ingiuntivo είναι ένα απλό τυποποιημένο έντυπο, το οποίο, για να είναι κατανοητό, πρέπει να συναρτάται με το δικόγραφο της αιτήσεως. Αντιστρόφως, μόνη η επίδοση του δικογράφου της αιτήσεως δεν θα παρείχε στον καθού τη δυνατότητα να σταθμίσει αν πρέπει να προετοιμάσει την άμυνά του, καθόσον, χωρίς το decreto ingiuntivo, θα αγνοούσε αν το δικαστήριο έχει δεχθεί ή έχει απορρίψει την αίτηση. Κατά τα λοιπά, η ανάγκη της διττής επιδόσεως του decreto ingiuntivo και του δικογράφου της αιτήσεως επιβεβαιώνεται από το άρθρο 643 του ΚΠΔ, από το οποίο προκύπτει ότι η επίδοση αποτελεί το χρονικό σημείο ενάρξεως της σχετικής ένδικης διαδικασίας.

22 Με τις γραπτές παρατηρήσεις της ενώπιον του Δικαστηρίου η Επιτροπή προέβαλε κατά της αναγνωρίσεως και εκτελέσεως της αποφάσεως του Tribunale di Trani ένα επιχείρημα που δεν είχε προταθεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Δυνάμει του άρθρου 633, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, του ΚΠΔ, «η διαταγή πληρωμής δεν εκδίδεται αν η επίδοση στον καθού την οποία αφορά το άρθρο 643 πρέπει να γίνει εκτός Ιταλίας ή εκτός των εδαφών που υπόκεινται

στην Ιταλική κυριαρχία». Σημειώνοντας ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, η επίδοση έγινε στις Κάτω Χώρες, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτή δεν μπορεί να αποτελέσει εισαγωγικό έγγραφο της δίκης κατά την έννοια του άρθρου 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως. Επομένως, το ολλανδικό δικαστήριο θα μπορούσε να αρνηθεί την αναγνώριση της αποφάσεως του Tribunale di Trani ελλείψει νομότυπης επιδόσεως του εισαγωγικού εγγράφου της δίκης.

23 Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

24 Πρώτον, μοναδικός σκοπός του άρθρου 27, περίπτωση 2, είναι να εξασφαλίζει τη νομότυπη και εμπρόθεσμη επίδοση στον εναγόμενο του εισαγωγικού εγγράφου της δίκης ή άλλου ισοδυνάμου εγγράφου ώστε να μπορεί να αμυνθεί. Δεν επιτρέπει στο δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως να αρνηθεί να αναγνωρίσει ή να εκτελέσει απόφαση λόγω ενδεχομένης παραβάσεως άλλων διατάξεων του δικαίου του κράτους προελεύσεως πέρα από εκείνες που αφορούν το νομότυπο της επιδόσεως.

25 Δεύτερον, το ενδεχόμενο της παραβάσεως του άρθρου 633, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, του ΚΠΔ από το αρχικώς επιληφθέν δικαστήριο δεν αποτελεί ούτε έναν από τους λόγους αρνήσεως της αναγνωρίσεως τους οποίους προβλέπουν οι άλλες διατάξεις του άρθρου 27 ούτε μία από τις περιπτώσεις που απαριθμούνται περιοριστικά στο άρθρο 28 της Συμβάσεως, στις οποίες το δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως μπορεί να ελέγχει την αρμοδιότητα του δικαστηρίου του κράτους προελεύσεως.

26 Επομένως, στο εθνικό δικαστήριο πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το «decreto ingiuntivo», κατά την έννοια του τετάρτου βιβλίου του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας (άρθρα 633 έως 656), πρέπει να θεωρηθεί, από κοινού με το δικόγραφο της σχετικής αιτήσεως, ως "εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο" κατά την έννοια του άρθρου 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ιταλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1993 το Arrondissementsrechtbank te Zwolle, αποφαίνεται:

Το «decreto ingiuntivo», κατά την έννοια του τετάρτου βιβλίου του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας (άρθρα 633 έως 656), πρέπει να θεωρηθεί, από κοινού με το δικόγραφο της σχετικής αιτήσεως, ως «εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο» κατά την έννοια του άρθρου 27, περίπτωση 2, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, περί προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας.

Gulmann Moitinho de Almeida Edward

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Ιουλίου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τρίτου τμήματος

C. Gulmann